

повече трудно защото въ сѣщия градъ имаше
йоще двѣ печатници освѣнъ тѣхната. Едната на
Градфарда, комуто са давахъ да печати зако-
нитѣ и актоветѣ на пенсилванското събрание;
и другата на Кеймара, бивши господарь на
Франклина. Да упорестува въ работата и да
работи чисто — само чрезъ това би можиль
Франклинъ да надвие своитѣ конкурентите, тѣ-
зи които са надваряхъ съ него. Франклинъ поз-
наваше всичко туй най-добрѣ и той са мжча-
ше да направи всичко което можаше отъ тѣзъ
страна да го препоржчи и запознае съ свѣта.
Въ тъмни зори той са залавяше на работа, и
не са оставяше до 11 часа вечерята. Деньтъ
са свършваше, и много пжти въ дълбока ве-
черя Франклинъ не напущаше занятieto си,
преди да нареди всичкитѣ си работи. Негови-
тѣ другари бѣхъ всѣкога простички. Самъ той
отиваше въ маазитѣ, купуваше тамъ хартия,
и самъ той я заносваше презъ улицитѣ до пе-
чатницата.

Него никога не можеше да види чловѣкъ
въ мѣста, дѣто са събиратъ празни хора. Той
си не позволяваше да са развлича нито съ
ловъ, нито съ риболовство, За него книгитѣ
бѣхъ най-голѣмото му удоволствие. Но той са
предаваше на тѣхъ само тогазъ когато рабо-
тата му бѣше съвсѣмъ свършена. Франклинъ
плащаше точно своитѣ дългове и всички захва-
нѣхъ да гледатъ на него като на единъ младъ
момѣкъ, трудолюбивъ, честенъ, пѣргавъ, който
извършва най-добрѣ възложенната върху му
работа, вѣренъ на заключеното обвезателство
и достоенъ за всеобща довѣренность. Другар-